

Cordelia zacítila doky ešte skôr, než do nich dorazila. Do nosa jej už z diaľky udrel pach dechtového lanovia v kombinácii so splaškovým zápachom Temže.

Okolo prechádzala predavačka s vozíkom plným mušlí a námorníci s ťažkými vrecami. Muly ťahali vozy naložené sudmi, dychčali a ošívali sa. Malá klobučníčka sa nevedela vynadávať na všemožný tovar, ktorý prepravovali. Zdalo sa jej, že všetko, čo dovážajú do Londýna, prechádza práve cez Wapping.

Keď sa jej konečne podarilo predať cez masu ľudí až na nábrežie, zahliadla niekoľko obrovitánskych lodí pripravených na plavbu do ďalekých vôd oceánu. Lode sa hompáľali na rozbúrených vlnách sťa spiaci obri.

Námorníci pískali a popri spúšťaní debien z paluby do prístavu po sebe pokrikovali pokyny, zatiaľ čo mladé dievčatá vyspevovali a snažili sa predať čo najviac tovaru.

„Kúpte si čerstvé šťavnaté slimáky!“

„Cukrová trstina z Karibiku!“

„Tabak spoza veľkej mláky!“

„Prepáčte, pane,“ oslovila Cordelia námorníka ležiaceho na obrovitánskom vreci naplnenom bavlnou. „Neviete, kde by som našla námornícku ošetrovňu?“

Rozospatý námorník ukázal na polorozpadnutú drevenú chajdu. Cordelia prekľučkovala cez zástupy ľudí až k nej. Hneď vo vchode ju čakala hĺba zamotaných sietí a slizkého lanovia, poprepletaného jedno cez druhé.

„Zdravím! Je tu niekto?“ ozvala sa nesmelo.

Vzdych v ošetrovni bol zatuchnutý a dusný. Cez zábradlie bola prehodená stará špinavá plachta, ktorá slúžila ako záves. Cordelia sa k nej natiahla a chcela ju odťahnuť, keď vtom...

„CHRÁRRÁRR!“

Malá klobučníčka odskočila. Poriadne zaostrila, aby uvidela tieň akejsi postavy.

Na hromade lán sa povaloval starý morský vlk. Samozrejme, že išlo o človeka, no muž bol taký strapatý a otrhaný, že od divého zvieraťa nemal vôbec ďaleko. Cordelia ho pozorovala a rozmýšľala, či ho má prebudiť. Muž objímal fľašu pálenky a čosi si mrmlal zo spánku.

„GRRRRR!“ vrčal a chúlil sa medzi lanami. Cordelia usúdila, že najlepšie bude, ak ho nechá spať. Odhrnula preto plachtu a išla si po svojom.

Za špinavým závesom ležal v provizórnej posteli vyrobenej z prepravných debničiek a starého vreca námorník *Veselej čiapky* Jack Zástupník.

Cordelia ho naposledy videla šplhať sa na kapitánsku rozhladňu. Bol obratný a plný života. Teraz však ležal nehybne v posteli s utrápeným výrazom tváre.

„Jack?“ oslovila ho potichučky.

Podišla k nemu a z vrecka vytiahla zabalený biskupský chlebiček. Bola rada, že mu priniesla niečo na rozveselenie.

„Jack?“ zašepkala ešte raz. „Si hore?“

K nosu mu priložila koláč a dúfala, že sladká vôňa ho prebudí.

„Jack?“

Skúsila to znova, no neúspešne. Jemne ním zatriasla, ale zmena neprichádzala. Námorníkovo telo bolo ťažké ako vrece múky. Upadol do *príliš* tuhého spánku. Cordeliino srdce sa divoko rozbúšilo.

„JACK!“ zvolala a potriasla ním o trochu silnejšie. „PREBER SA!“

V zúfalstve sa rozhliadla vôkol seba. Na neďalekom sude bol položený džbán s vodou a tmavá fľaštička, pravdepodobne s liekmi. Cordelia sa načiahla po džbán a jeho obsah vyliala na mĺkveho námorníka.

„VODA!“ zavyl a vzpriamil sa. „VODA!“ zalapal po dychu. Bol premočený a vystrašený.

„Jack, upokoj sa! Nič ti nehrozí! Si v bezpečí!“ tíšila ho.

„PRÍLIŠ VEĽA VODY!“

„Prepáč, mrzí ma to!“ ľutovala Cordelia námorníka. „Nechcela som...“

„Všade! Voda je *všade!*“ neprestával kričať a rozhadzovať rukami, akoby sa chcel ubrániť pred mohutnou vlnou.

„Si v bezpečí! Nič ti nehrozí!“ šepala a pevne ho chytila za ruky. Jack dýchal zhlboka a celý sa triasol. Pozrela sa mu do očí a venovala mu súcitný pohľad.

„Jack, si v poriadku,“ ubezpečila ho ešte raz. „Ležíš v ošetrovni, nič zlé sa ti tu nemôže stať. Doniesla som ti koláč.“

Jack zvieral Cordeliine ruky tak silno, akoby sa topil a ona bola jeho jedinou šancou na prežitie. Už nedýchal tak splašene, no stále bol zmätený.

„Jack?“

Námorník malátne zažmurkal a zvalil sa do postele.

„Muž cez palubu,“ splietal sám pre seba.

„Viem, prežil si veľké nešťastie. Už však nie si v mori ani na palube, si v bezpečí prístaviska,“ ubezpečovala ho Cordelia.

Jack sa otriasol a zavrel oči.

„Uvedomujem si, že na takéto otázky nie je vhodný čas,“ chytila ho jemne za ruku, „ale potrebujem sa opýtať na niečo dôležité. Súvisí to s mojím ockom, kapitánom Klobučníkom.“

„Klo... Klobučník! Kapitán Klobučník!“ Jack náhle otvoril oči.

„Áno!“ zvolala Cordelia, a hoci sa triasla od strachu, začínala vidieť svetielko nádeje. „Je nažive, však?“

„Cor-Cor... *Di-llly!*“ koktal prebudený Jack a opäť sa pokúšal posadiť.

„Áno! To som ja! Mohol by si mi povedať, kde je môj ocko?“

Roztrasený Jack pošmátral rukou v záhyboch košele a vytiahol z nich malú nádobku v koženom puzdre. Čosi bľabotal, no nebolo mu rozumieť. Cordelia sa načiahla, lenže Jack švihol rukou tak prudko, že fľaštička s liekom spadla zo suda na zem a rozbila sa na márne kúsky. Ošetrovňou sa šíril horkastý zápach a páľil Cordeliin nos.

„Ach, nie!“

Vyčerpaný Jack pustil nádobku z rúk. Skončila priamo v jeho lone.

„Od otca... Pre teba,“ povedal ešte predtým, než zaspal.

Pre teba! Od otca! Cordelia okamžite schmatla nádobku a roztrasenými prstami otvorila kožený, ešte stále vlhký uzáver. Sklenená tuba bola pomerne ťažká.

Cordelia ju prevrátila. Z nádoby vypadol na posteľ ockov lesklý mosadzný ďalekohľad. Kapitán Klobučník ho nosil so sebou na každé zámorské dobrodružstvo.

Cordelia zodvihla ďalekohľad a pozorne si ho prezrela. Len pred pár dňami ho držal v rukách jej ocko. No prečo jej ho poslal?

„Určite mi tým chcel niečo povedať,“ hlesla. „Alebo je to akýsi symbol?“

Cordelia sa chvíľu na ďalekohľad len mlčky pozerala. Vyzeralo to, akoby čakala, či nezačne rozprávať.

Opatrne si priložila špicatý koniec ďalekohľadu k oku. Hromada lán pri posteli bola odrazu tak blízko, že mohla

pozorovať jednotlivé vlákna hrubých povrazov. Odvrátila zrak a zažmurkala.

Ďalekohľad kapitána Prospera síce pracoval ako švajčiarske hodinky, no nebol ničím výnimočný. Cordeliina nádej a strach sa preto pomaly vytrácali a zamieňali so zmätkom a s prázdnotou.

Opäť si priložila ďalekohľad k oku a rozhliadla sa po miestnosti.

„HÁ-A-CH!“

Cordelia mala pred sebou zhnité žltkasté zuby a opuchnuté červené oko morského vlka.

„JAJAJ!“ zvyškla a rýchlo odskočila od ďalekohľadu. Pred závesom, hneď pri nej, stál starý morský vlk. Upieral na ňu svoje jediné, krvou podliate oko.

„Čo to tu stváraš, dievčisko?“ spýtal sa.

„Som jeho sestra, prišla som na návštevu,“ vymýšľala si. Cítila, ako z muža tiahne rum.

„Brrr,“ otriasol sa morský vlk a omámene sa zahľadel na črepiny z fľaštičky povalujúce sa na podlahe. „Doparoma! Bez liekov mi tu bude skuvíňať celý deň.“

„Vylieči sa?“ opýtala sa Cordelia, no ešte predtým si ukryla ďalekohľad do vrečka.

Muž prižmúril červené oko.

„More má nad ľuďmi zvláštnu moc,“ zašemotil záhadne a odkrival za ufúľanú plachtu. O niekoľko sekúnd Cordelia začula, ako žuchol na zem a odpil si z rumu.